

Sygn. akt I ACa 1835/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Beata Kozłowska (spr.)

Sędziowie: SA Beata Byszewska

SO del. Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska

Protokolant: sekr. sądowy Sławomir Mzyk

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K. (1)

przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt I C 360/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od J. K. (1) na rzecz Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę (...) (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska Beata Kozłowska Beata Byszewska

Sygn. akt I ACa 1835/16

UZASADNIENIE

Powódka J. K. (2), poprzednio J. L., a po ostatniej zmianie nazwiska i imienia - J. K. (1), wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W., żądając pozbawienia w całości wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez (...) BANK (...) S.A. przeciwko J. L. w dniu 16 września 2013 r. na kwotę 300.522,53 euro, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny z dnia 31 października 2013 roku, sygn. akt I Co 2998/13. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka zarzuciła pozwanemu, iż postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zapadło z naruszeniem art. 96 ust. 2 oraz art. 97 i 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) w zakresie treści tytułu egzekucyjnego. Ponadto powódka wskazała, iż zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało doręczone dłużnikowi na inny adres niż miejsce zamieszkania oraz inny niż ujawniony w

tytule egzekucyjnym. Zakwestionowała ponadto istnienie wierzytelności jako podstawę wystąpienia przez pozwanego o bankowy tytuł egzekucyjny (BTE). W końcu powódka zakwestionowała umowę kredytu gotówkowego, wskazując iż jest ona nieważna wobec naruszenia zasad reprezentacji pozwanego banku.

Pozwany Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zakwestionował żądanie pozwu i zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powódki.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. **oddalił powództwo ;**

II. **nieuiszczoną przez powódkę w części opłatę od pozwu przejął na rachunek Skarbu Państwa .**

Swe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i następujących ocenach prawnych:

W dniu 26 lipca 2007 r. J. K. (2) (nosząca wówczas nazwisko J. L.) zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego Banku (...) S.A. w W.) umowę kredytu gotówkowego Nr (...), na podstawie której Bank przyznał powódce kredyt w wysokości 300.000 EUR na 180 miesięcy z przeznaczeniem na zakup nieruchomości we Francji. Jednocześnie w tym samym dniu, tj. 26 lipca 2007 r. powódka złożyła oświadczenie, iż w zakresie jej zobowiązań wynikających z zawartej z pozwanym Bankiem umowy oraz z tytułu prawnych zabezpieczeń wierzytelności Banku wynikającej z udzielonego przez Bank kredytu na mocy Umowy, poddaje się egzekucji w trybie art. 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r. Nr 72. Poz. 665, z późn zm.). Oświadczenie powódki upoważniało Bank do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty zadłużenia dłużnika wobec Banku, ale nie wyższej niż 450.000 euro oraz do wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w terminie do dnia 5 czerwca 2025 r.

Wobec trudności ze spłatą zawartego kredytu pismem z dnia 30 kwietnia 2012 roku powódka zwróciła się do Banku o zakreślenie ram czasowych dla zawarcia ugody, mającej na celu spłatę zaciągniętego kredytu.

J. K. (2) zaprzestała spłaty kredytu, zaś (...) S.A. działając w oparciu o art. 75 ustawy Prawo bankowe pismem z dnia 31 sierpnia 2012 r. wypowiedział powódce umowę z dnia 26 lipca 2007 r. i wezwał ją do spłaty zadłużenia w wysokości: 224.615,50 zł EUR tytułem niewymagalnej należności głównej, 17.959,71 EUR tytułem wymagalnej należności głównej, 9.114,35 EUR tytułem wymagalnych odsetek umownych, 1.727,84 EUR tytułem wymagalnych odsetek karnych.

Powódka korespondowała z Bankiem w sprawie zawarcia ugody dotyczącej spłaty zadłużenia, ale do zawarcia ugody nie doszło.

Wobec zaprzestania przez J. K. (2) spłaty zaciągniętego kredytu (...) S.A. wystawił w dniu 16 września 2013 r. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 31 października 2013 r. w sprawie I Co 298/13 nadał klauzulę wykonalności.

W dniu 26 czerwca 2009 r (...) połączył się z (...) Bankiem S.A. i został przekształcony w (...) S.A. w W.. Z kolei uchwałą Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Banku (...) Spółki Akcyjnej z dnia 25 lutego 2015 r. doszło do połączenia Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z (...) S.A. w W.. Po połączeniu bank funkcjonuje pod nazwą Bank (...) S.A z siedzibą w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, które przez żadną ze stron nie były kwestionowane pod względem autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd nie znalazł podstaw, by z urzędu zakwestionować te dowody. Przydał im zatem walor wiarygodności i uczynił podstawą faktyczną rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym nie będącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. W stosunku do tych tytułów dopuszczalne jest zaprzeczenie zdarzeń zaszłych tylko po ich wydaniu. Przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. również odnosi się do zdarzeń, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego, a wypadku orzeczenia sądowego po zamknięciu rozprawy, wskutek których zobowiązanie wygasło albo powodują one niemożność egzekwowania świadczenia.

Podnoszone przez powódkę zarzuty nie mieszczą się w katalogu okoliczności określonych w art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz dotyczą zdarzeń zaistniałych przed wydaniem tytułu egzekucyjnego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do tego, że powódka zakwestionowała istnienie zdarzeń będących podstawą wydania klauzuli wykonalności, stwierdził, że nie zostało to przez stronę powodową wykazane.

Po pierwsze, powódka podnosiła, iż w zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało doręczone jej na inny adres niż miejsce zamieszkania i inny niż wskazany w tytule wykonawczym. Powyższa okoliczność nie została w żaden sposób przez powódkę wykazana i nie może stanowić skutecznego zarzutu w postępowaniu przeciwegzekucyjnym.

Po drugie, powódka zakwestionowała zawarcie przez nią z pozwanym umowy, stanowiącej podstawę wydania przeciwko niej bankowego tytułu egzekucyjnego. Podniosła nieważność umowy z uwagi na brak umocowania pełnomocników pozwanego Banku. Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności te nie mogą stanowić skutecznego zarzutu w postępowaniu przeciwegzekucyjnym, gdyż dotyczącą zdarzeń zaistniałych przed wydaniem tytułu wykonawczego, w związku z czym mogły zostać podniesione przez powódkę w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności. Z okoliczności podnoszonych przez pozwanego, a nie zaprzeczonych przez powódkę, wynika, iż powódka nie kwestionowała wiarygodności ani na etapie postępowania przesądowego, ani komorniczego. Powódka jeszcze przed wydaniem BTE korespondowała z pozwanym Bankiem z zamiarem ugodowego załatwienia sporu. Zatem była świadoma konsekwencji wynikających z zawartej przez nią z pozwanym Bankiem umowy kredytu.

Natomiast podnoszenie przez powódkę w toku postępowania o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego okoliczności, które mogły zostać podniesione w toku postępowania w przedmiocie zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nie mieści się w zakresie okoliczności określonych w art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. stanowiących podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia przesłanek wynikających z dyspozycji art.840 k.p.c. Żądanie takie musi być wykazane uzasadniającymi je faktami, a niespełnienie tego obowiązku naraża stronę na oczywiste konsekwencje w postaci niewykazania zasadności dochodzonego roszczenia, co miało miejsce w przedmiotowym postępowaniu.

Ponadto powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy oznaczonej sygnaturą akt I Co 2298/13 i nie może podważać treści wydanego w tej sprawie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Nie może również prowadzić do ponownego rozważania zasadności wydania Bankowego Tytułu Egzekucyjnego.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka.

Zaskarżając wyrok w całości, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za obydwie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powódka zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na poczynieniu ustaleń niezgodnych z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności poprzez ustalenie, że powódka nie udowodniła podstawy faktycznej swojego roszczeń.

Powódka podniosła również zarzut naruszenia:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na całkowitym pominięciu zarzutów powódki podniesionych na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 r., przy jednoczesnym uwzględnieniu zarzutów pozwanego oraz dowodów z akt spraw komorniczych KM 910.12 i KM 1057/14, o dołączenie których wnioskowała w pozwie,

b) art. 316 k.p.c. poprzez pominięcie stanu aktualnego, tj. istniejącego, w chwili wydawania orzeczenia.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji powódki.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka w swej apelacji zarzuciła poczynienie przez Sąd Okręgowy wadliwych ustaleń faktycznych. Z uzasadniania tego zarzutu wynika, że powódka w istocie zakwestionowała nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy zarzutów i okoliczności, jakie podniosła na rozprawie dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo uznając, że zarzuty powódki wobec tytułu wykonawczego w postaci wystawionego przez poprzednika prawnego pozwanego banku dnia 16 września 2013 r. bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności, nie zostały wykazane, po drugie, zarzuty te winny były być podniesione w zażaleniu na postanowienie o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

Co do zasady rację ma Sąd Okręgowy wskazując, że w postępowaniu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności powódka nie może podnosić zarzutów zmierzających do zakwestionowania zasadności nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności – czy to na rzecz pierwotnego banku – wierzyciela, czy to na rzecz jego następcy prawnego. Trzeba jednakże zauważyć, że nie wszystkie zarzuty podniesione przez powódkę mają taki właśnie charakter.

Dłużnik banku może wytoczyć przeciwko bankowi powództwo przeciwegzekucyjne, o którym mowa w art. 840 k.p.c. W powództwie takim dłużnik banku może podnieść wszelkie zarzuty materialnoprawne dotyczące wierzytelności banku objętej bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzonym w sądową klauzulę wykonalności. Chodzi tu o zarzuty powstałe przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, przed wydaniem klauzuli wykonalności i po jej wydaniu. W grę mogły wchodzić np. zarzuty nieistnienia roszczenia banku lub istnienia roszczenia w mniejszej wysokości niż to ujęte w tytule, nienastąpienia wymagalności roszczenia.

Niewątpliwie powódka nie utraciła możliwości kwestionowania wierzytelności objętej tytułem wykonawczym. Powódka już w pozwie zakwestionowała wysokość wierzytelności objętej tytułem, ale nie wskazała żadnych okoliczności, które ten zarzut mogłyby uzasadniać. Zarzut ten, jako niewykazany, nie mógł zatem doprowadzić do uwzględnienia powództwa.

Powódka już w pozwie zakwestionowała również skuteczność umowy kredytowej zawartej z poprzednikiem prawnym pozwanego banku z uwagi na wadliwość reprezentacji banku. Również ten zarzut, zdaniem Sądu Apelacyjnego, mógł być podniesiony w ramach powództwa opozycyjnego. Trafnie zatem powódka zarzuciła, że Sąd Okręgowy nie dokonał merytorycznej oceny tego zarzutu, który został podniesiony już w pozwie.

Umowę kredytową w imieniu banku udzielającego powódkę kredytu podpisało dwóch pełnomocników. Z treści umowy kredytowej nie wynika, by pełnomocnictwa te stanowiły załącznik do umowy. Co do zasady powódka może mieć

wątpliwości co do prawidłowości umocowania pełnomocników, aczkolwiek trafnie zauważa pozwany, że wątpliwości te zostały przez powódkę wyartykułowane w kilka lat po zawarciu umowy, już po wypowiedzeniu umowy kredytowej przez bank z uwagi na nierealizowanie tej umowy w zakresie spłaty kredytu przez pozwaną i po wystawieniu przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego i opatrzeniu go klauzulą wykonalności. Wcześniej pozwana tych wadliwości nie zgłaszała, co więcej, nie negując faktu związania stron umową kredytową, powódka zabiegała o zawarcie ugody z bankiem.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut nieskuteczności umowy kredytowej nie jest zasadny, pomimo tego, że pozwany bank nie przedstawił dokumentów pełnomocnictw. Złożył jednak oświadczenie dnia 1 lutego 2018 r. o potwierdzeniu umowy przez osoby upoważnione do jego reprezentacji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sam fakt, iż potwierdzenie to zostało dokonane w kilka lat po zawarciu umowy i po przekształceniach pozwanego, jakie miały miejsce w międzyczasie, nie pozbawia skuteczności tego oświadczenia. Jeśli bowiem chodzi o upływ czasu, to jak zostało już wyżej wskazane, powódka przez szereg lat nie kwestionowała skuteczności umowy, w każdym bądź razie nie wykazała, by przed zawiśnięciem tego sporu podnosiła swe wątpliwości co do prawidłowości reprezentacji banku. Jeśli natomiast chodzi o przekształcenia po stronie pozwanego banku, jakie miały miejsce od dnia zawarcia umowy, to zauważyć należy, że pozwany Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. jest następcą prawnym pod tytułem ogólnym banku, z którym powódka zawarła umowę kredytową. Uprawnienie do potwierdzenia czynności prawnej przez osobę, w której imieniu dokonał jej rzekomy pełnomocnik, przechodzi na następców prawnych pod tytułem ogólnym, chyba że dotyczy czynności prawnej ściśle związanej z osobą poprzednika prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. II CSK 394/07).

Jeżeli umowa jest dotknięta sankcją przewidzianą w art. 103 § 1 i 2 k.c., kontrahent osoby, w której imieniu umowa została zawarta, może powołać się na nieważność umowy dopiero po odmowie jej potwierdzenia przez tę osobę lub dopiero po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego do potwierdzenia umowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1997 r., II CKN 431/97). Zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwany bank usunął ewentualną nieskuteczność umowy kredytowej.

Nie można również odmówić racji pozwanemu, który wskazał, że umowa kredytu została zawarta w siedzibie banku, więc należy przyjąć domniemanie z art. 97 k.c., iż osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Powódka nie zgłosiła żadnych dowodów, które zmierzałyby do wykazania, że zawarcie umowy kredytowej z powódką, wykraczało poza zakres umocowania pełnomocników banku będącego kredytodawcą.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., którego powódka upatruje w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, do którego, jej zdaniem, doszło na skutek całkowitego pominięcia dowodów z akt spraw komorniczych KM 910/12 i KM 1057/14. Powódka istotnie już w pozwie wniosła o dołączenie ww. akt spraw komorniczych, trzeba jednakże zauważyć, że powódka nie wskazała, jakie konkretnie okoliczności miałyby zostać na podstawie tych akt ustalone. Również w swej apelacji powódka nie wskazała, które konkretnie okoliczności, istotne z punktu widzenia wytoczonego przez nią powództwa, nie zostały ustalone, lub zostały ustalone błędnie. Zarzut ten nie może zatem doprowadzić do uwzględnienia apelacji.

Powódka zarzuciła również niewzględnienie przez Sąd Okręgowy pozostałych zarzutów podniesionych przez nią na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 r.

Powódka zarzuciła, że aneksem do umowy kredytu zmieniony został pkt 12 umowy kredytowej oraz oświadczenie o poddaniu się egzekucji, a umowa nie przewidywała możliwości zawarcia aneksu. Zarzut ten jest całkowicie chybiony. Taka możliwość nie musiała być wskazana *expressis verbis* w umowie, bo wynika ona z ogólnej zasady swobody kontraktowania.

Powódka wskazała też, że bank mógł wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności wyciągowi z ksiąg bankowych jedynie w ciągu 36 miesięcy od daty wypowiedzenia umowy, które miało miejsce 31 sierpnia 2012 r., a więc do 31 sierpnia 2015 r. a uczynił to dopiero we wrześniu 2015 r. Zarzut ten nie jest zasadny. Odnośnie tego zarzutu można zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż winien on być podniesiony w zażaleniu na postanowienie o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wykonalności. To w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności badane jest czy dłużnik złożył oświadczenie w formie pisemnej o poddaniu się egzekucji; oświadczenie powinno określać kwotę zadłużenia, do której bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny, oraz termin, do którego bank może wystąpić o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Dłużnik w oświadczeniu takim może ustalić dopuszczalny termin wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, także przez określenie, że bieg tego terminu rozpocznie się od daty rozwiązania przez bank umowy będącej podstawą wystawienia tytułu egzekucyjnego (uchwała SN z dnia 19 lipca 2001 r., III CZP 42/01). Oświadczenie to podlega badaniu według stanu prawnego obowiązującego w dacie jego złożenia (uchwała SN z dnia 9 lutego 2005 r., III CZP 80/04, OSNC 2005).

Zatem jedynie uzupełniająco wskazać należy, że prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, że bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony w dniu 16 września 2013 r. i temu tytułowi referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 31 października 2013 r. wydanym w sprawie I Co 298/13 nadał klauzulę wykonalności. Ten opatrzony w klauzulę wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny stanowi tytuł wykonawczy. Klauzula nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w 2015 r. stwierdza jedynie następstwo prawne po stronie banku. Wbrew twierdzeniom powódki, nie został zatem naruszony wymóg wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w ciągu 36 miesięcy od dnia wypowiedzenia umowy.

Akcentowana przez powódkę kwestia zmiany nazwiska powódki nie może uzasadniać uwzględnienia powództwa w niniejszej sprawie. Pomimo zmiany nazwiska powódki pozostaje tą samą osobą, a ewentualne błędy w oznaczeniu aktualnego nazwiska powódki mogły być skorygowane w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności, a po jego prawomocnym zakończeniu - w drodze sprostowania.

Powódka zarzuciła również, że nie otrzymała regulaminów i taryf, ale okoliczności tych w żadnej mierze nie wykazała. Co więcej, w samej umowie, jak trafnie wskazuje pozwany, znajdują się zapisy, potwierdzające, iż powódka otrzymała te dokumenty i fakt ten powódka potwierdziła podpisując umowę. Zarzuty te pozostały więc gołosłowne.

Powódka wskazała również, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wykluczyło możliwość wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego.

Faktycznie Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, OTK-A 2015, nr 4, poz. 46, orzekł, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ale jednocześnie postanowił, że przepisy te tracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Na podstawie art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854) zostały uchylone art. 96–98 prawa bankowego. Zgodnie z art. 11 ust. 1 tej ustawy postępowanie w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlega umorzeniu, z zastrzeżeniem ust. 2, stanowiącym, że jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy wydano postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, dalsze postępowanie w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności toczy się według przepisów dotychczasowych. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ustawą tą, która weszła w życie w dniu 26 listopada 2015 r., uchylony został także art. 786² k.p.c. Bezsprzecznie bankowy tytuł egzekucyjny, którego dotyczy niniejszy spór został wystawiony i opatrzony klauzulą wykonalności przed dniem 26 listopada 2015 r., zachował więc moc tytułu wykonawczego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki i w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 10800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Kwota ta obejmuje wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 oraz § 10 ust. 1 pkt

2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 poz. 1804).

Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska Beata Kozłowska Beata Byszewska